Gemensamt!

Nummer 5 - maj 2012

Stadskamps-vecka!

7–13 maj

Hela programmet finns på sista sidan!

Detta nummer av kvartersbladet Gemensamt! är, för er som läst tidigare nummer, som ni kan se lite speciellt i format och omfattning. Anledningen är att bladet denna gång också fungerar som introduktion och program till Förbundet Allt åt allas stadskampsvecka här i Umeå. Stadskampsveckan uppstod som initiativ 2010 med syftet att dels synliggöra kamper som förs i stadsrummet, dels sammanlänka olika kamper och dels skapa förutsättningar för nya att växa fram. I år, 2012, genomförs veckan förutom i Umeå även i Göteborg, Lund, Malmö, Nyköping, Stockholm och Uppsala. I Umeå kommer veckan att kombinera praktiska försök att arbeta i våra kvarter underifrån med teoretiska diskussioner och workshops kring de omfattande förändringar som vår stad just nu genomgår. På dessa sidor försöker vi knyta ihop programmet med texter av varierad sort som förhoppningsvis förklarar hur vi i Allt åt Alla Umeå ser på staden, och de kamper som förs här. Vi hoppas att texterna är roliga och intressanta att läsa, och självklart: att ni kommer och diskuterar med oss, fixar cyklar med grannarna, fikar i parken och bidrar med erfareheter för hur vi kan kämpa för en bättre stad!

Följ gärna också stadskampsveckans aktiviteter i de andra städerna (Göteborg, Lund, Malmö, Nyköping, Stockholm och Uppsala) via

oppenstad.se

ETT ANNAT UMEÅ ÄR MÖJLIGT

Det händer mycket i stan just nu. Vi har förstått att Umeå vill mer. Men mer av vad och vad vill egentligen Umeborna?

Umeås stadsplanering och sedermera stadsomvandling har varit ett ständigt föremål för debatt de senaste åren. Inte sällan målas bilden upp av å ena sidan makthavare (politiker, tjänstemän, företagare och byggherrar) som ”utvecklare”, och å andra sidan de kritiska till just den här specifika utvecklingen som ”bevarare”. Det är på många plan en oärlig uppdelning som döljer så väl fall av faktisk avveckling som potentialen att det finns de som önskar se en alternativ utveckling.

En central orsak till den här typen av uppdelningar går att finna inneboende i de styrandes förhållningssätt till förhärskande ekonomiska doktriner, som i sin tur avspeglas i stadsutvecklingsmetoderna de förespråkar. Gång på gång tillåts nationalekonomi förstås som vetenskap vilket i sin tur skapar föreställningar om ”den enda vägen”, vilket knappast kan bli tydligare än inom just stadsplaneringen. När ideologiska förhållningssätt till ekonomin blir naturlagar (vetenskap) kan kritikerna endast förstås som just strikt ”emot”, snarare än ”för” en annan väg framåt. Ett sådant klimat underminerar inte minst i förlängningen all form av demokrati på parlamentarisk nivå, när politiken allt mer präglas av ett (för vissa partier omedvetet) ideologiskt samförstånd.

Hur kan vi då förstå den nuvarande epoken inom ekonomi och stadsplanering? Inom urbanforskningen finns idag ett antal kriterier; Staden ska fungera som ett företag i konkurrens med andra företag om turister, inflyttare och ekonomiska resurser (investeringar). Detta sker å ena sidan genom att bygga ett varumärke (en ”nisch”) som följer tron på att ekonomin kommer fortsätta utvecklas mot att präglas av tjänsteutförande. Å andra sidan sker det genom försök att genomföra prestigeprojekt och locka till sig utmärkelser som i båda fallen hoppas fungera lite som magneter som drar till sig investerare i jakt på en expansiv marknad där det är enkelt att få avkastning på kapital. Lågt skattetryck, så kallad offentlig-privat samverkan (projekt där kommuner och företag går samman) och privatiseringar/avregleringar som ”öppnar nya marknader” är andra, sekundära exempel. Sällan förs diskussionen på premisserna av att de som idag bor på en plats har behov som ska tillgodoses; vi ses, mer eller mindre, som säkrade kunder som bara nätt och jämnt ska hållas lojala.

När vi tittar på Umeå i förhållande till de idag dominerande ideologiska modellerna för stadsplanering kan man nästan tro att någon använt ett kalkeringspapper. Kommunens nya fördjupningsplaner präglas av sådana typiska tankesätt. Kulturväven är ett lysande pedagogiskt exempel med sin uppbyggnad i offentlig-privat samverkan och det närmast ironiska faktum att projektet benämns just som ”prestigeprojekt” i fördjupningsplanen för de centrala stadsdelarna. Allt samlas också kring försöken att nischa staden som ”kulturstad”, med kulturhuvudstadssatsningen som grädde på moset. Överallt är resultatet detsamma: en tendens till att boende och ekonomiskt svaga verksamheter trängs bort till förmån för det som ska locka det nya. Detta illustreras väl i Umeå genom den impopulära flytten av stadsbiblioteket, genom Scharinskakonflikten och den ökande hotell- och galleriatätheten i centrumfyrkanten. De stråk i centrala Umeå där flest idag passerar saknar snart nästan helt bostäder och icke-kommersiella mötesplatser. I andra städer, som genomgått en liknande utveckling tidigare är resultatet onekligen att ekonomiskt svaga grupper trängts allt längre ut i en periferi präglad av avveckling. Till och med i de stora svenska städerna hör vi berättelser om ungdomar som aldrig överhuvudtaget lämnat förorten med omnejd under sin uppväxt, än mindre haft något att göra i städernas centrum. Självklart ska vi inte för sakens skull måla upp en skräckbild av Umeås stundande framtid; men utan förståelse för vad som föranlett en sådan utveckling på andra expansiva platser är risken relativt stor att vi på sikt hamnar i en liknande situation.

Om man faktiskt till syvende och sist kan erkänna den nuvarande planeringen som ideologisk, snarare än ett krasst förhållningssätt till någon slags mytisk ekonomisk naturlag, reser sig otvivelaktigt frågan om vad våra alternativ är. Svaret är egentligen att alternativen är närmast oändliga, men vi vill ändå föreslå två specifika; varav det ena i första hand riktar sig till gemene Umebo, och det andra till de makthavare som i någon mån vill bekänna sig till en progressiv tradition.

I slutändan kan detta handla om att bryta rädslan för att gå i konflikt med starka ekonomiska intressen.

Vi vill hävda att det för oss Umebor handlar om något som i teorin går att enkelt beskriva som organisering. I viss progressiv urbanforskning tycks tendensen peka på att en stad med en mångfald av grupper som kämpar för att tillgodose sina gemensamma intressen, är en stad som på sikt fungerar bäst. Rent konkret innebär detta att vi faktiskt måste försöka hitta former där vi tillsammans med andra som i en viss fråga direkt berörs kan undersöka vilka våra behov är, och därifrån ta ställning eller lägga fram alternativa förslag. Den här typen av kollektiva intressegrupper kan handla om allt från konkreta boendefrågor i ett hyreskvarter till frågor om kollektivtrafikens priser och dragning, ringledsbyggen, förtätningar och så vidare. Vissa frågor berör kanske ett fåtal inom ett avgränsat geografiskt område, medan andra i högre grad rör en större del av befolkningen. Det handlar helt enkelt om att på allvar se sin roll i en demokratisk utveckling värd namnet som ständigt kompletterar bristerna i den parlamentariska representationen. Organiseringen kring flytten av stadsbiblioteket och Scharinskakonflikten är goda färska exempel på sådana former med tydlig botten i att direkt berörda (t ex brukare, anställda osv) analyserar sin intressen och ställer krav.

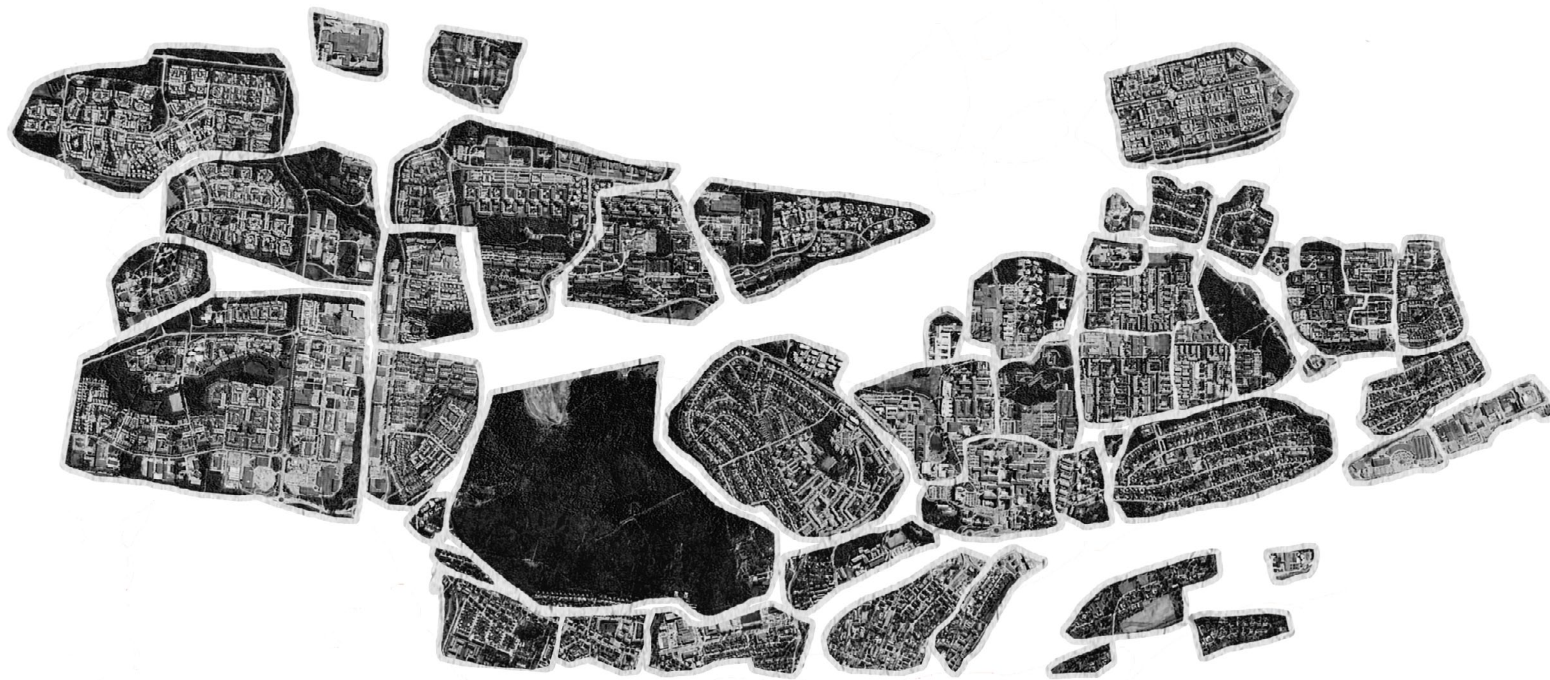
Det finns, som vi nämnde, också flera alternativa förhållningssätt till stadens utveckling för de makthavare som i någon mån anser sig ha progressiva intentioner. Vi anser att ansatsen här måste vara att från andra hållet försöka förstå de kollektiva intresserörelser som uppstår, aktivt stärka dessas position i viktiga dialoger och samtidigt underblåsa framväxten av fler sådana rörelser. Verklig transparens är en bra början; men att faktiskt våga gå en annan väg och ständigt börja alla frågeställningar i en behovsundersökning bland de idag berörda är utan tvivel än mer centralt. I slutändan kan detta handla om att bryta rädslan för att gå i konflikt med starka ekonomiska intressen, tro på möjligheten att bygga en bra stad genom att verkligen tillgodose medborgarnas behov. Vad detta innebär i rent konkreta reformer kan bara en bedömning av trycket från stadens framväxande folkrörelser avgöra. Konflikterna kring t ex kulturhuvudstadssatsningen har utan tvivel bjudit många sådana ingångar, som i de flesta fallen tyvärr gått förlorade i skuggan av en konsensus kring en nyliberalismens ”enda väg” för ett utvecklande av Umeå som stad.

Nyfiken på att läsa mer om *staden*?

Senaste numret av anarkistiska tidningen **Brand** (nr 2, 2012) har passande nog temat **Den delade staden**. Där kan ni läsa en hel rad artiklar om stadens historia, olika processer som påverkar hur den förändras och, såklart, om de kamper som förs för en bättre stad. Dessutom finns en svensk översättning på den text vi använder som grund för vår diskussionsträff under stadskampsveckans tisdag.

Kontakta oss på *umea@alltatalla.com* om ni tycker att det verkar intressant. Ett exemplar kostar 50 kronor. Även äldre nummer finns tillgängliga.

KAMPEN OM UMEÅ

Vi presenterar här nedan fyra artiklar som introduktion till stadskampsveckans olika programpunkter (se sista sidan). God läsning!

För måndag, 7 maj:

En epokskapande stadsomvandling

Få Umebor har kunnat undgå att Umeå som stad står i startgroparna för något som inte kan benämnas bättre än med ordet ”stadsomvandling”. Gator och torg renoveras, flera höghus planeras i centrum, ringleder och nya externa köpcentrum ska byggas. Överallt tycks något hända och ständigt diskuteras det i medierna, i fikarummen och vid middagsborden. Men vad innebär alla dessa projekt egentligen? Hur hänger de samman? Med vilka intentioner sker de och i vilkas intresse? Allt för ofta tycks debatterna hamna i spår där vissa verkar ha ett intresse i att beskriva diskussionen som bestående av ”utvecklare” och deras motståndare ”bevararna” eller ”bakåtsträvarna” – för och emot. Denna uppdelning har redan på förhand gett ”utvecklarna” övertaget, för i denna berättelse försvinner såväl de som vill avveckla som de som vill utveckla på ett helt annat sätt. Det kan tyckas vara ett ganska typiskt sätt att underminera kritik; som att möjligheten till utveckling bara kan följa en närmast av naturen förutbestämd väg, med stillastående som enda alternativ.

Just den synen, om ett av naturen givet sätt att utveckla Umeå, präglar idag politiska makthavare, planerande tjänstemän, byggherrar och företagare. Och det gäller inte bara Umeå; överallt i Sverige och världen används samma mantran, samma modeller för hur städer ska utvecklas – oavsett om politikerna tillhör vänster eller höger på den politiska skalan. Mellan 1940- och 1970-talet blev en viss syn på marknader populär, främst genom ekonomen John Maynard Keynes. I stadsplaneringen innebar denna epok att man försökte tillgodose olika behov hos befolkningen för att hålla arbetarna friska och nöjda så att produktionen skulle fortsätta fungera bra. Det byggdes gigantiska statligt subventionerade bostadsområden, storsjukhus, järnväg, skolor och liknande. Alla som stödde det här sättet att planera trodde att de ekonomiskt goda tiderna skulle vara för evigt, men i mitten av 1970-talet skapade missnöje från arbetarna, stigande inflation och till slut en oljepolitisk konflikt en stor internationell finanskris.

Överallt i Sverige och världen används samma mantran, samma modeller för hur städer ska utvecklas.

Nu såg en annan skola av ekonomer sin chans att återigen försöka återföra synen på marknaden till hur den var innan 1940-talet – en ”ny” liberalism skulle ta över, med ekonomen Milton Friedman i spetsen. Ekonomin skulle återigen fungera felfritt, men genom att låta marknaden sköta allt större delar av samhället, genom privatiseringar och avregleringar av finansmarknader. I stadsplanering har detta kommit att handla om privatiseringar (till exempel offentliga platser som blir privata), men även täta samarbeten mellan exempelvis kommuner och företag. Man bygger inte längre för att tillgodose behov hos de som redan finns på en plats, utan för att locka till sig nya människor (turister, inflyttare och pengar), till exempel genom prestigeprojekt (eller skrytbyggen, helt enkelt) som ska visa att staden är konkurrenskraftig med andra städer.

I Umeå kan vi mycket tydligt se hur dessa synsätt, såväl tidigare som idag, präglar stadens utveckling. Det märks i översikts- och detaljplaner, men också i till exempel kulturhusbygget, viljan att dra till sig jippoutmärkelser (kulturhuvudstadsåret) och den extrema fixeringen vid att bygga just hotell. Det viktiga här är att förstå att detta, oavsett färg på de styrande partierna, är politisk ideologi – inte vetenskap. Något som utan tvivel på ett väldigt stort plan bevisats ännu en gång genom den stora ekonomiska kris som just nu pågår i världen, och motbevisar alla de ekonomer som sa att allt, denna gång, skulle fungera för all framtid. Vi Umebor kan därför heller aldrig låta oss luras av falska beskrivningar där konflikten handlar om antingen ”utveckling” eller ”bevaring”. Vi måste alltid fundera över vad som för oss, utifrån våra behov, är en bra utveckling – och sedan kämpa tillsammans för att staden ska utvecklas som vi behagar. Vi måste fråga oss: Hur vill vi bo? Vad tycker vi är en rimlig hyra? Vad vill vi ha för service i vårt närområde? Hur långt tycker vi att det är skäligt att ha till vårdcentralen? Så skapas en alternativ utveckling till den som idag styr våra städer.

För tisdag, 8 maj:

Varför kulturstad?

Om lite mindre än två år, 2014, ska Umeå axla rollen som ”europeisk kulturhuvudstad” tillsammans med lettiska huvudstaden Riga. Vägen dit, från Umeås ursprungliga ansökan, kan hittills knappast beskrivas som en dans på rosor. Husockupationer från ideella kulturutövare, en månader lång konflikt efter beskedet om att stadsbiblioteket ska flyttas och nu senast; den stora kontroversen kring verksamheten i Scharinska Villans framtid. Det tycks nästan som att en stor konflikt ständigt ligger och pyr, för att gång på gång flamma upp ordentligt, i skuggorna av politikernas vilja att utmärka sig som kulturstad. Men varför är frågan så viktig för politiker och planerare? Och varför är missnöjet så stort? I föregående artikel diskuterade vi kortfattat vilka idéer som kan förklara den utveckling vi just nu ser av Umeå som stad. För de flesta Umebor är det i sammanhanget svårt att inte se det tydliga sambandet mellan den generella omvandlingen av Umeå, och satsningen på kulturhuvudstadsåret 2014. Det stora kulturhusbygget, hotellen, ombyggnationerna av gator, parker och torg; allt tycks planeras för att stå färdigt just 2014. Så varför vill Umeå ha denna specifika titel, och i allmänhet utmärka sig med epitetet ”kulturstad”?

Det hela är egentligen ganska simpelt: I den nyliberala synen på ekonomi och sedermera stadsplanering (som vi tidigare beskrev) ska staden som sagt fungera lite som ett företag, och på så vis konkurrera med andra städer om turister, inflyttare och pengar (investeringar). Som de flesta vet har vanliga företag för det mesta en ”identitet” som gör att de står ut bland konkurrenterna; en logotyp, en reklamjingel, en grafisk profil, ett visst sortiment osv. Om ideologin som de flesta styrande idag anammar säger att städerna ska planeras som företag kommer alltså städerna anamma det här sättet att synliggöra sig ur mängden av andra städer. Dock är städer i allmänhet ganska lika (i förhållande till vanliga företag, i alla fall) vilket gör att de flesta försöker marknadsföra sig med samma strategi, främst genom någon typ av kreativitetsbegrepp: ”den kreativa staden”, ”kunskapsstaden”, ”kulturstaden”, ”forskningsstaden” och så vidare.

Titeln som kulturhuvudstad blir lite som en KRAV-märkning, ett slags erkännande av en nisch på marknaden.

I Umeå har man upptäckt att det finns en massa folk som skapar kultur, att staden sedan länge har ett rykte om sig inom vissa kulturformer. Detta tänker

man sig kunna använda för att skapa sig sitt varumärke, och på så sätt hävda sin attraktivitet gentemot andra städer. Titeln som kulturhuvudstad blir lite som en KRAV-märkning, ett slags erkännande av en nisch på marknaden. Problemet för de styrande är att detta inte tycks ske helt friktionsfritt. Många kulturutövare lever med en upplevelse om att Umeå kommun inte alls är en stad som politiskt varit speciellt värnande om sina kulturutövare, som tvärtom ofta ansett sig stå i opposition till arroganta styrande. Man låter sig helt enkelt inte, fullt ut, användas som alibi i en marknadsföring utan att få del i beslutsfattandet rörande de inkomster som (av vissa) förväntas komma ur det här försöket till stadsutveckling. Paradoxalt nog har andra sidor av den moderna synen på stadsplaneringen snarare hämmat än gynnat kulturens plats i Umeå, med flytten av stadsbiblioteket och Scharinskakonflikten färskt i minnet. Det är här återigen viktigt att förstå viljan att benämna Umeå som ”kulturstad” inom ramarna för en viss härskande ideologi inom dagens stadsplanering.

Frågan Umebor i allmänhet och kulturutövare i synnerhet bör ställa sig är: Är vi beredda att vara brickor i det här spelet? Och vad bör vi kräva i gengäld i form av utveckling som faktiskt konkret gynnar våra behov och intressen?

För torsdag, 10 maj:

De gemensamma rummen krymper

De offentliga rummen har sedan länge givit vika för de långtgående kraven på anpassning från den uppmärksamhetssökande reklam som därmed ackompanjerar stora delar av vår vardag. Reklamen väller in i rummet genom alla tillgängliga öppningar och bygger känslor inför produkter åt oss. I stort sett alla de platser där ett större antal människor vistas, av en eller annan anledning, är idag effektivt och strategiskt monopoliserade och utnyttjade endast för och av institutionaliserad marknadsföring och konsumtion. Utrymmet för det andra, det som inte går att skapa profitabla verksamheter på eller av, krymper allt mer och tvingas allt längre bort från de platser där vi rör oss dagligen. Aktiviteter som inte passar formen för ekonomisk lönsamhet blir någonting som aktivt måste letas upp. Istället för att vara något som åtminstone ibland råkar befinna sig i närheten, hittas det i bästa fall snarare bortträngt och undangömt, i sämsta fall avlägsnat och nästan utraderat. Denna uppdelning av rummet, mellan det vinstbringande och det med andra (roligare) kvalitéer, är ett resultat av *vad som ges utrymme* genom det mer eller mindre medvetna valet att alltid ge det förra företräde framför det senare.

Utrymmet för det andra, det som inte går att skapa profitabla verksamheter på eller av, krymper allt mer.

Vi är trötta på att ständigt adresseras som potentiella kunder som om det vore det enda vi duger till. De offentliga rummen är gemensamma rum, *våra* gemensamma rum, men gemensamma endast till den grad som vi vägrar tillåta inskränkningar av vårt inflytande över dem. Den första frågan behöver inte vara svårare än: Vad vill vi läsa om när vi väntar på bussen? Ska busshållplatsens belysta annonstavla i första hand tillgodose våra behov som levande och verkande varelser, eller något företags behov av att sälja tröjor eller mobilabonnemang? Varför är det senare alltid fallet? Vilken typ av information är det som ständigt gynnas på bekostnad av andra möjligheter till uttryck och kommunikation? Vi har låtit våra gator prydas av hamburgare och sexiga munnar alldeles för länge. Gud, så tråkigt. Det är dags att vi tar kontrollen!

För lördag och söndag, 12 och13 maj:

Om allmänningar

En allmänning är någonting som skapas gemensamt, för att tillgodose gemensamma behov. Det kan vara både produktion av något (en vara eller en tjänst) som förvaltande. I en allmänning är det alltid frivilligt att delta och ta del av det allmänningen skapar eller tillhandahåller. Allmänningar är inte en teori som någon hittat på utan något konkret som existerat genom hela den mänskliga historien, under alla samhällsstadier i olika omfattning. I vår tid är t ex vatten fortfarande en allmänning (varken staten, alltså ”det offentliga”, eller någon privatperson äger det), liksom rätten att plocka bär och svamp, tälta, fiska och anordna gemensamma sammankomster i naturen. Men det skapas också hela tiden nya allmänningar; roddbåten eller verkstaden i byn som alla hjälps åt att frivilligt underhålla och får använda, dataprogramvaran som utvecklare tillsammans skapat på sin fritid; t ex operativsystemet Linux eller encyklopedin Wikipedia.

Genom att skapa allmänningar bygger vi dels en gemenskap och en tillit underifrån i våra bostadsområden, samtidigt som vi minskar våra omkostnader! Alla kan vi något som vi kan lära andra, och på så vis ge oss alla en större makt att påverka våra egna liv. Det kan handla om gemensamma folkkök där man aktiverar sig någon gång i veckan och sedan får ta del av mat andra lagat de andra dagarna. Det kan vara cykelverkstaden, datorverkstaden eller bilverkstaden som gör att vi lär oss fixa saker som är viktiga för att vår vardag ska fungera, samtidigt som vi slipper kostnaden det innebär att lämna in sakerna på en vinstdriven verkstad. Allmänningarna kan bli både en gemenskap och en trygghet som vi själva har möjligheten att kontrollera, till skillnad från exempelvis välgörenhet eller kravfyllda stöd från det offentliga.

Vårt nuvarande ekonomiska system bygger på marknaden och jakten på ekonomisk vinst. Vår moderna historia är därför också en historia om försök att inhägna allmänningar och göra det möjligt för fåtalet att tjäna stora pengar på dem, istället för att flertalets behov ska styra. Att privatisera vattenresurser, frögenetik, bärmark och källkoder i datasystem är exempel på detta. Man försöker ge en viss individ upphovsrätt över någonting som skapats och förvaltats av människor gemensamt och kräver sedan att dessa ska betala till denna individ. Vi anser att detta står i stark konflikt med mänskliga behov och våra gemensamma möjligheter att ta del av kunskap som gör att vi får inflytande i vår vardag. Därför tror vi också att det är viktigt att försvara existerande och historiska allmänningar från privatisering så att de fortsätter vara en tillgång för flertalet, snarare än en inkomstkälla för de få.

För att skapa nya allmänningar behöver man inte gå med i någon organisation. Prata ihop er med vänner, grannar och familj – diskutera vad just ni är duktiga på, och vad ni tror finns för behov i er närmiljö. Sedan är det bara att sätta igång! För de utgifter ni har kan ni ta ett självkostnadspris. Sätt upp affischer och sprid information via nätet. Gör det ni känner att ni har resurser och energi till. Ju fler allmänningar vi bygger, om än temporära, desto mer får vi tillbaka för den aktivitet vi själva lägger!

Vart är Umeå på väg?

Umeå kommun har de senaste åren producerat ett antal fördjupningsplaner, vilka specificerar kommunens utvecklingsplaner för stadens olika delar.

Under stadskampsveckans onsdag, den 9 maj, kommer vi att släppa rapporten *Umeå under omdaning*, där vi analyserar dessa planer och sätter in dem i det sammanhang ur vilket de onekligen är sprungna.

Håll utkik på vår hemsida!

Uppdatering: Språkgrändskonflikten

I februari delade vi ut flera hundra exemplar av Gemensamt! nr 4/2012 till alla boende i bostadsområdet på Språkgränd på Ålidhem. Fokus i bladet låg på de renoveringar som pågår i området, där även ett antal av våra medlemmar är bosatta. I bladet skrev vi att det fanns en övervägande risk att renoveringarna skulle föranleda hyreshöjningar i efterhand på grund av att insatserna fungerade standardhöjande, något som Bostaden inte varit tydliga med i dialogen med de boende. Vår källa för detta påstående har varit två uttalanden från Bostadens hyresförhandlare Sven-Ove Lindström – dels i ett reportage i Sveriges Radio P4, dels via Bostadens egen chatt med hyresgästerna. Vid båda dessa tillfällen var Lindström tydlig med att insatsen skulle kunna innebära en höjning med upp till 10 %; i chatten påtalades det två gånger i svar till frågor som berörde Språkgränd specifikt.

Sedan vi delat ut bladet har nu ansvariga för renoveringsprojektet dementerat de tidigare uppgifterna att insatserna skulle vara standardhöjande; först på boendemöte med hyresgäster, sedan officiellt via information på sin hemsida och nyligen med informationsutskick. Vi är förstås otroligt glada över detta besked, om än lite förvirrade över denna uppenbarligen bristande interna kommunikation hos Bostaden. Förhoppningsvis slipper vi se att Bostaden skapar liknande missförstånd i framtiden, så att vi och alla andra hyresgäster inte behöver oroa oss i onödan.

Veckans alla programpunkter:

7
måndag

Diskussionsträff (del I): En epokskapande stadsomvandling
Kl 18.00 på kulturhuset Klossen på Ålidhem.
Vi läser David Harveys ”Från storskalig planering till entreprenörskap” (från 1989) och träffas för att diskutera Umeås pågående utveckling med fokus på de historiska skeenden som lett oss till dagens situation. Vilka är de krafter som styr stadsutvecklingen och vilka är konsekvenserna? Vi får också en kort introduktion till Harvey av Madeleine Eriksson, postdoktor i geografisk och ekonomisk historia vid Umeå universitet.

Texten finns i boken *Ojämlikhetens nya geografi* (2011) eller att läsa via vår hemsida.

8
tisdag

Diskussionsträff (del II): Varför kulturstad?
Kl 18.00 på kulturhuset Klossen på Ålidhem.
Till denna fortsättning på måndagens träff läser vi Matteo Pasquinellis ”Bortom den kreativa stadens ruiner: Kulturfabriken Berlin och saboterandet av hyran” (från 2008). Vi tar en titt på Umeås strävan efter kulturhuvudstadstiteln med lärdomarna från måndagen i bakhuvudet. Vad betyder alla floskler och värdeord och hur ska vi förstå och förhålla oss till sådana projekt? Varför är ”kreativitet” så viktigt för städer idag?

Texten finns att läsa på svenska i senaste numret av *Brand* (se annons på sida 3) samt på engelska på nätet (länk finns på vår hemsida).

9
onsdag

Rapportsläpp: Umeå under omdaning
Vi släpper en rapport om Umeås planerade framtid. Se ruta på föregående sida.

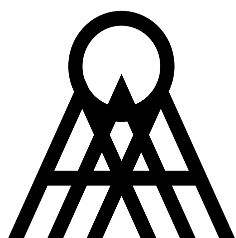
10
torsdag

Pysselkväll: Offentliga rum – från privat makt till gemensam motmakt?
Kl 18.00–22.00 på kulturhuset Klossen på Ålidhem.
Vi träffas för att rita, skriva och pyssla fram egna affischer, bilder m m att pryda vår omgivning med, samt förstås diskutera hur vi vill se våra offentliga rum användas. Pennor, papper och färg finns på plats, men ta gärna med egna material att använda också!

12+13
lördag och söndag

Allmänningshelg: Vems park? Vår park!
Kl 12.00–16.00 i parken utanför Ålidhems centrum.
Mitt på Ålidhem, mellan Klossen, Centrum och gamla Ålidhemsskolan, finns en liten park – vår park! Tillsammans öppnar vi upp denna yta och fyller den med liv och aktivitet som avslutning på stadskampsveckan. Från allmän plats till gemensam plats! Vi ordnar cykelverkstad och mat och fika enligt allmänningsprincipen, förhoppningsvis i vårsolen. Det som gäller är följande: Baka kakor och ta med att bjuda på, hjälp till med matlagningen eller laga din och andras cyklar. Eller strunta i att välja och gör allt, eller sitt bara och umgås och planera revolutionen istället!

Mer info kommer via hemsidan närmare inpå.

*Kvartersbladet **Gemensamt!** ges ut av **Allt åt Alla Umeå**, som är en lokalgrupp av **Förbundet Allt åt alla**. Förbundet arbetar med de frågor och konflikter som för arbetarklassen samman. Vi är en av flera revolutionära organisationer. Vårt mål är ett samhälle efter principen: av var och en efter förmåga, åt var och en efter behov.*

alltatalla.com/umea *umea@alltatalla.com*